

1

Sam Berger var alene. Det var nat.

Sommervarmen sad stadig i murstenene og brændte hans ryg, mens han skævede rundt om hushjørnet. Over hækken kunne han se nabohuset et stykke borte. Det lå for sig selv, på en bakketop, bag ved en klynge træer, og det var mørkere end selve natten.

Det var den lyseste årstid. Natten var kun et par timer lang. Men det var natten, han havde brug for. Han havde brug for mørket. Det var i mørket, sandheden fandtes.

Berger tog en dyb indånding og satte sig i bevægelse. Krumbøjet klemte han sig gennem det hul i hækken, han havde udset sig, og begav sig op ad bakken. Da han nærmede sig træerne, tog han pistolen ud af skulderhylsteret.

Juninatten var sælsomt stille, han hørte ingen andre lyde end sine egne. Det eneste, der fyldte tomheden, var den umiskendelige duft af sommernat.

Han sneg sig forsigtigt gennem træerne, spejdede efter overvågningskameraer, kunne ingenting se. Der var intet at se. Natten indhyllede alt. Men han kunne ikke tage lommelygten frem. Ikke endnu.

Mod alle odds lykkedes det ham at arbejde sig lydløst hen til bygningen. Det var ikke til at se, hvilken farve den havde, knap nok hvad den var lavet af.

Han blev stående lidt, mærkede pistolens kølighed mod brystet, væggens varme mod ryggen. Normaliserede vejrtrækningen.

For så vidt som der stadig fandtes noget, der var normalt.

Han kikkede rundt om hjørnet. Skelnede svagt en kældertrappe, der så ud til at ende nede ved en dør. Han tog lommelygten frem, satte den på svageste lysstyrke, rettede lyset ind mod muren og ned mod jorden, så det ikke kunne

ses, hvis der sad nogen og spejdede bag de mørke vinduer højere oppe.

Berger sneg sig hen til kældertrappen, bevægede sig fuldkommen lydløst. Han listede ned ad den, stille, stille. Endnu mere stille fik han sat dirken i låsen. Han følte sig frem efter takker og pigge, fik bid, trykkede forsigtigt håndtaget ned. Trak fuldkommen lydløst døren op.

Det var, som om den sorte døråbning åndede ud, et svovlpust nede fra ukendte helvedeshuler. Derefter lugtede udåndingen nærmest antiseptisk, klinisk. Han trådte et skridt ind, standsede op, krumbøjede, pistolen hævet, lygten hævet.

Alligevel tog det sin tid, før han kunne se noget som helst. Hvis der havde stået nogen og ventet på ham, ville han allerede have været død.

Det var ligesom hans mantra, forbløffelsen over stadig at være i live.

Til sidst trådte rummet, han stod i, dog frem af mørket. Det strakte sig over hele villaens kælderniveau. En gildesal forvandlet til sygestue. I hjørnet en seng med en slags respirator, en elektrisk kørestol, en rollator med tilhørende dropstativ.

Og det var tomt. Nattetomt.

Det var i mørket, sandheden fandtes.

Et sted i mørket.

Han stoppede pistolen tilbage i skulderhylsteret, skruede op for lommelygtens lysstyrke, lyste rundt om sig, søgte. Mørket lukkede sig om ham. Det var, som om lyskeglen dårligt nok nåede gulvet. Som om den stoppede på halvvejen, mødte modstand og ligesom blev hængende i luften.

Berger bevægede sig med et dovendyrs langsommelighed. Han passerede rollatoren, så infusionsposen dirre ved det lille vindpust, hans bevægelse frembragte. Han gik forbi kørestolen, han var tæt på sengen nu, den tavse respirator, ligesom fastfrossen midt i bevægelsen. Det var, som om hele den sorte luft var smitsom, mættet med bakterier. Som om han befandt sig i et middelalderligt pesthus.

Tiden gik. Han spejdede efter noget, som ikke stemte.

Det var en lyd, der til sidst afgjorde sagen. Et af hans forsigtige skridt, som lød anderledes, lige ved siden af sengen. Han trådte frem og tilbage et par gange. Fænomenet gentog sig.

Han bøjede sig ned. Ganske rigtigt, der var en tynd streg i linoleumbeklædningen, en smal sprække, som strakte sig ind under hospitalssengen. Han skubbede forsigtigt sengen til side og åbenbarede en firkant.

Det var særdeles dygtigt lavet. Sprækken i gulvet var højst en millimeter bred, og ved siden af den lå der en løber. Som sikkert normalt blev trukket hen over lemmen.

For vist var det en lem.

Og hvornår lå løberen *ikke* oven på lemmen?

Når der var nogen dernede.

Berger forsøgte forgæves at dæmpe den gysen, der gik gennem hans krop. Den blev fulgt af en overvældende déjà-vu-fornemmelse, da han knælede ved siden af lemmen og søgte efter et håndtag.

Ikke endnu et forbandet kælderhul i hans liv.

Håndtaget var meget kunstfærdigt indfældet i linoleumbeklædningen. Han fik fat med venstre hånd, holdt pistolen i højre og lommelygten i munden. Så trak han langsomt og forsigtigt lemmen op. Han så det tykke lag lyddæmpende polstring stikke frem under bjælkerne. Rettede lyskeglen ned ad en trappe, der endte i en gang. Der var intet som helst tegn på liv dernede.

En jordagtig gravlugt steg op fra kælderen under kælderen.

Berger sukkede dybt, kikkede op i loftet. Oplevede pludselig livet som noget værdifuldt, noget, han helst ville beholde. Næsten som en fysisk genstand, noget, han varsomt kunne gribe med hånden. Så gik han langsomt ned ad trappen med lommelygten i den ene hånd og pistolen i den anden.

Der var ikke så mange skridt ned til den underjordiske gang. Han tog hvert og et med den yderste vagtsomhed. Så var han nede. Det følte som et jordgulv.

Loftet var lavt, gangen smal. Næsten samme fornemmelse

som i Cu Chi-tunnelerne ved Saigon, som han i et ungdommeligt overmod var kravlet ind i. Og gået i panik. Vennerne havde måttet slæbe ham ud. Og dengang var de trods alt bare turister.

Nøjagtig som i Vietnam blev gangen smallere og smallere. Han var ikke kommet mange meter, alligevel var loftet allerede sunket drastisk, væggene kommet nærmere. Til sidst kunne han ikke engang gå krumbøjet. Han måtte ned på knæ, arbejde sig frem gennem gangen på alle fire.

Det var ved at være længe siden, panikken havde grebet ham. Det gjorde den heller ikke nu, men han mærkede, at den nærmede sig, kom helt tæt på. Fingrene kradsede i jorden, knæene blev revet op. Hvor meget han end lyste frem for sig, kunne han ikke se enden af gangen. Sluttede den bare i en tragt uden hul?

Berger var nødt til at standse op. Lukke øjnene. Fokuser. Ikke ryge ud i Cu Chi-tilstanden. Han var en mere voksen mand nu.

En mand med en vis erfaring.

Han åbnede øjnene igen. Snuppede lommelygten, som han havde lagt fra sig, krøb videre.

For nu var der tale om at krybe. Ryggen føltes, som om den allerede var revet til blods mod gangens loft. Ilten var vist ved at slippe op, han fik sværere og sværere ved at få vejret. Der var ingen plads rundt om ham, han følte sig lige så bred, lige så høj som selve gangen. Og det var, som om han ikke længere var alene i den trange passage, for panikken krøb med ved hans side, ganske tæt på; det var bare at dreje hovedet og indånde den.

Netop som hans indre gjorde sig klar til at inhalere panikken, skete der noget. Helt uventet udvidede gangen sig i alle retninger, der var pludselig plads til arme og ben. Som skabt til at sætte farten op igen.

Sam Berger nåede at kravle nogle meter i højere tempo, før netop dette faktum fik ham til at standse op. *Som skabt* til det ...! Han pustede ud og lyste frem for sig. For enden

af gangen var der en dør. En dør i næsten fuld højde. Alle instinkter skreg til ham om hurtigst muligt at komme hen til den. Alle undtagen ét.

Politiinstinktet.

Det, som han altid, hvor kasseret og udstødt han end var, ville have med sig. Det, der sagde, at der var noget galt.

Han lyste opad, fremad, til højre, til venstre. Han lyste nedad.

Han lyste nedad, mod jordgulvet.

Det var der ikke længere.

I stedet var der en grøft. Et hul. Og det åbnede sig fem centimeter foran hans venstre hånd. Hvis han var kravlet en håndsbred mere, var han dumpet lige ned i det.

Hullet var godt en meter bredt. Hvis han var fortsat, havde han ikke haft en chance for at stoppe.

En meter nede i jorden sad der mindst fem parallelle knivsblade, der så ud til at være lige så skarpe som barberblade. De strakte sig hele vejen på tværs af gabet.

Hvis Sam Berger havde fulgt sine instinkter og var styret frem mod døren, var han blevet parteret på grufuld vis. Kropsdele var blevet skilt fra kropsdele.

En hvidglødende vrede voksede frem i ham. Det lykkedes ham at tøjle den, mens han med yderste forsigtighed kravlede over det dødbringende hul.

Han kunne næsten stå oprejst nu, havde allerede taget lommelygten i munden og dirken frem, da han så, at døren åbnede indad, og lagde dirken tilbage i lommen.

Det var tydeligvis ikke meningen, at eventuelle indtrængende skulle nå så langt, for selve døren var ikke meget bevendt. Den fløj ikke op, den *splintredes*, da det hvidglødende raseri materialiserede sig.

Manden i romaskinen sad med ryggen til ham og lagde alle kræfter i. De heldækkende hovedtelefoner over hans ører holdt uden tvivl enhver lyd ude.

Berger gik derhen, flåede hovedtelefonerne af manden og halede ham op fra romaskinen i én hånd. Han stak hovedet

helt ind til mandens ansigt og stirrede ind i den allerreneste form for rædsel.

Brølede lige ind i fjæset på ham:

»Hvor helvedes langt er man egentlig parat til at gå for en gang skide forsikringssvindl?«

Manden her havde nær lemlæstet ham, og Sam Berger tillod sig at slå ham i gulvet. Idet manden dejsede om som en kludedukke hen over romaskinen, satte panikken tænderne i ham. Med rystende hænder rodede han de gamle håndjern frem og lænkede manden til den gulvfaste romaskine.

Så spejdede han rundt i det, der så ud til at være et underjordisk motionsrum for en mand, der spillede lam. Der var ingen anden udgang.

Klaustrofobien snørede brystet sammen, så han ikke kunne trække vejret. Cu Chi-tilstanden overvældede ham. Han måtte have luft.

Han styrtede ud ad den søndersplintrede dør, præsterede kunststykket at hoppe over den dødbringende grøft, masede sig på ren panikenergi gennem gangens allersnævreste passager, nåede uden at trække vejret en eneste gang frem til trappen, styrtede op, kom ind i den falske sygestue, væltede op ad kældertrappen og tog en af sit livs dybeste indåndinger.

Sommernattens skønne smil var begyndt at titte frem af mørket. Berger satte sig på en sten og følte det, som om natten grinede hånligt.

Det var ikke sådan, det skulle have været.

En kort stund havde han haft to familier, en gammel og en ny. Alt, hvad han ønskede sig, havde været inden for rækkevidde. Men her et halvt år efter svævede han i et mere lufttomt rum end nogensinde.

Som sikkerhedskonsulent. Privatdetektiv, med rene ord.

Han tænkte på sine tvillinger. *The still point of the turning world*. Tolv år gamle nu. Han havde fået dem tilbage. De var tilbage. Ekssamleverens ubønhørlige stemme genlød i sommernatten: *Jeg vil skide på, om du er selvstændig nu, du vil alligevel altid være strisser i sjæl og hjerte, og det kommer til*

at koste os alle livet. Familien flyttede fra Stockholm, forældremyndigheden havde han afgivet for mange år siden. De få samkvemsweekender var anspændte. Måske ville det blive bedre, men han tvivlede. Puberteten stod snart for døren.

Og det fordømte firma tog al hans tid. For ikke at tale om penge. Tænk, at det var så helvedes dyrt at starte sit eget firma. Og de eneste opgaver, han fik, handlede om forsikringssvindler.

Han stirrede op på det langsomt lysnende himmelhvælv. Blev siddende sådan en rum tid. Så tog han et sammenfoldet fotografi op af inderlommen.

Det forestillede en kvinde, en lyshåret kvinde med et intenst, men bedrøvet, næsten undskyldende udtryk i øjnene. Hun stod i en lufthavn, et fly bag ved hende så ud, som om det var på vej ind gennem panoramavinduet. Kvinden så ud, som om hun sagde noget. Og hun så lige ind i kameraet.

Han betragtede det så længe, at scenen fik liv. Kvinden på fotografiet bevægede sig. Flyet bag hendes ryg rullede nærmere. Og da hun talte, var det med Molly Bloms stemme: *Jeg kan ikke, Sam, jeg kan simpelthen ikke. Jeg har brug for fred og ro. Eftertanke, stilhed.*

Så blev alt stille. Skræmmende stille.

Sam Berger hørte ikke andre lyde end sine egne. Indtil en nattergals guddommelige sang trængte gennem sommernatten.

Måske var der stadig lidt sang tilbage i verden.

2

Vitenka retter på det røde silkeslips, drejer manchetknapperne på plads og strækker nakken, så man kan høre den knage. Manden på den anden side af skrivebordet taler og taler, på sin lidt forcerede facon, som havde han et sværd for struben, og Vitenka hører ingenting. Han er for længst holdt op med at lytte.

I stedet vandrer hans blik ud over sundet. Ovre på den anden side mener han som sædvanlig at kunne skimte det japanske friluftsbad, men det er sikkert ikke rigtigt – så langt rækker selv ikke *hans* blik. Nok et stort krydstogtskib glider forbi; for en gangs skyld ikke et, han genkender.

Sommetider ville han ønske, at han følte noget.

Bare et eller andet.

»Det er fint, Eldner,« siger Vitenka nu og holder hånden op.
»Men kan du give mig en sammenfatning?«

Eldner standser op, kikker ned et øjeblik for at få styr på sine tirader, ser ud til at have held med det, siger:

»Finansielt set bliver separationen af marginal betydning.«

Vitenka nikker langsomt. Forstår. Vil smide ham ud. Det var mænd som Alvar Eldner, der i sin tid åbnede døre til verdensvanthed i den verden, som dengang var hans, spædlemmede herrer i skræddersyede skjorter på særdeles midlertidigt besøg. Han er trods alt nået langt.

Og han har brug for mænd som Eldner. Jurister, der kan vende og dreje den verden, han nu opererer i. Lægge den til rette.

Mænd uden rygrad, som i den grad rager ham langsomt.

»Jamen så,« siger han med en bevægelse, der får Eldner til at rejse sig. Alligevel får advokaten fremstammet:

»Der er dukket en ting mere op.«

Vitenka ved, at Eldner ikke ville sige det, hvis det ikke

var vigtigt. Han laver en gestus, der ikke bare bringer Eldner tilbage i stolen, men også får ham til at rømme sig og sige:

»Jeg tror, vi måske har en ny ledetråd.«

»En ny ledetråd,« siger Vitenka neutralt og ser ud over sundet, hvor krydstogtskibet netop forsvinder ud af syne.

»Der er gået et par måneder siden sidst,« fortsætter Eldner. »Men desværre havde Boris jo ingen nye oplysninger. Det var ganske enkelt ikke derfor, han stak af til Kamtjatka for fjorten år siden.«

»Jeg ved det,« siger Vitenka koldt. »Han har selv fortalt mig det. Om end temmelig ... kortfattet ...«

»I fjorten år har det bare været et rygte,« siger Eldner. »Tyve millioner forsvundne euro. I sedler, der stadig er gyl-dige.«

»Jeg kender præmisserne. Kom til sagen.«

»Jeg har på fornemmelsen, at vi har fundet en ny forbindelse. Et direkte link til Stepanka.«

Vitenka mærker, at det giver et sæt i ham. Det skal det ikke gøre. Det sker ikke for folk som Vitenka. Han retter sig op i stedet, siger:

»Et direkte link?«

»Forhåbentlig,« nikker Eldner. »Og i så fald ser det ud til, at rygten taler sandt. At det faktisk var Deres forgænger, Stepanka, som gemte pengene.«

»Og han er som bekendt ikke iblandt os mere,« siger Vitenka med generobret ro.

Alvar Eldner blader i sine papirer. Som om han ikke allerede vidste, præcis hvad han skal sige.

»Kom med det,« siger Vitenka.

Eldner rynker panden og siger:

»Ja, Stepanka er død og borte. Men nu ser der ud til at være noget suspekt ved visse andre dødsfald for fjorten år siden.«

For en gangs skyld er sundet tomt. Ikke en båd bryder den stille overflade, ikke en kølvandsbølge. Vitenka kikker ned på vandet fra sit høje udkikspunkt. Præcis sådan må det have

set ud i landnamstiden, da de stærke og selvstændige vikinger kom til den øde ø og tog for sig af landet.

Nøjagtig som os, da muren faldt. Intet kunne holde os tilbage. Vi søgte friheden, den ægte, grænseløse frihed. For os gjaldt der ingen begrænsninger. Ingen politisk eller politimæssig magt kunne røre os. Vi er nutidens vikinger.

Landnamstid.

»Noget suspekt?« siger Vitenka efter en lang pause.

Eldner nikker og siger:

»Tre mænd fra Stepankas personlige livvagtkorps forsvandt for fjorten år siden, næsten samtidig med at pengene forsvandt. Det er nærliggende at antage, at det har noget med sagen at gøre. En fjerde sidder ... dernede. Han hedder Adrian Fokin.«

»Aha,« siger Vitenka. »Jamen så går jeg ud fra, at du gerne vil smutte nu, Eldner?«

Vitenka ser på Eldner, indtil han lister af. Han kan ikke føle andet end foragt for de små, griske kryb, der bare vil skumme overfladen og lade, som om de ikke ser dybet. Velsagtens for at kunne leve med sig selv, bilde sig ind, at de er en del af lyset, at de bare passer deres arbejde og betaler deres skat og roligt kan nyde deres overklassetilværelse.

Han rejser sig og ser ud over sundet. Det skarpe sensommerlys ser ud, som om det kommer alle vegne fra, gennem alle den elegante etplansvillas panoramavinduer. Lyset strømmer ned over ham, da han går hen til bogreolen. Han kan aldrig trykke rækken af bogrygge ind uden at komme til at grine. Hans egen lille, slidte parodi på overklassens kulturelle fernis.

Reolen glider elegant til side og åbenbarer en ståldør. Vitenka ser ind i irisskanneren og taster den lange kode. Elevatordørene glider op.

Han træder ind, transporteres nedad, hurtigt nedad. Det trykker altid for ørerne.

Elevatoren, som gik ned i Helvede.

Noget har han da lært af sin falske bogreol.

Elevatordøren glider op. To sværtbevæbnede vagter nikker

til ham i halvmørket. Vitenka tager en lille fjernbetjening frem. Den svære ståldør foran ham glider op.

Den nøgne mand er næsten ikke til at se, som han halvt hænger i rummets bageste hjørne. De bare fødder rører kun med nød og næppe gulvet, og hænderne er bundet fast til en slags romerske ringe, der hænger ned fra loftet. Øjnene er næsten lige så store som gagballen, der er proppet ind i hans mund.

Vitenka trækker en stol frem og sætter sig ved kommoden foran manden. Han siger:

»Adrian, du ved, hvad det drejer sig om. For fjorten år siden forsvandt der en hel leverance, tyve millioner euro. Jeg helmer ikke, før jeg ved, hvad der blev af dem.«

Manden stirrer på ham. Sveden drypper. Han spræller og vrider sig, så meget han kan. Men det er ikke ret meget.

Vitenka tager langsomt sit blodrøde slips af, folder det på et helt bestemt sted og lægger det omhyggeligt udstrakt på kommoden. Så trækker han en skuffe ud og tager et stort, bredbladet sværd op af den. Det ligner et vikingsværd.

Han lægger sværdet ved siden af det præcisionsfoldede slips. De er nøjagtig lige lange.

»Jeg vil bevilge dig et privilegium, Adrian,« siger han. »Vil du høre, hvad det er for et privilegium?«

Manden stirrer vildt. Til sidst nikker han. Et glimt af håb blafrer i hans øjne.

Vitenka smiler og siger:

»Du må selv vælge, i hvilken rækkefølge du vil miste dine lemmer, Adrian. Er det ikke pænt af mig?«

Da Vitenka rejser sig op og griber sværdet, er hans puls ikke steget med et eneste slag i minuttet.

3

Hendes gps kunne ikke rigtig håndtere adressen, og hun ville ikke flakke rundt med tjenestebilen i det årvågne rækkehusområde.

Nabohjælp.

Til sidst valgte hun bare at standse, finde en afsides p-plads uden at gøre noget væsen af sig. Augustskumringen faldt på, mens hun parkerede og lod et forsonende halvmørke omslutte de slukkede blå blink. For ikke at tale om det temmelig højt-råbende ord POLITI på siderne og køleren.

Hun havde måttet vælge mellem at låne en tjenestebil eller tage pendlertoget hjem efter sin egen bil. Tidsforskellen ville have været godt en time. Og hun havde faktisk et barn derhjemme.

Mobilens gps viste sig ikke overraskende at være bedre end politibilens. Den førte hende ind i skoven. Efter en tids vandring i tiltagende skumring åbnede der sig en lysning. Lysningen blev til en græsplæne, som virkede nyslået. Tynde plasticrør stak op med jævne mellemrum og antydede, at en snoet grusgang var planlagt.

Hvor flittigt kriminalkommissær Desiré Rosenkvist end konsulterede mobilen, var hun stadig usikker på, om hun havde fundet frem. Det, der lå dernede mellem træerne i vandkanten, mindede i foruroligende grad om en byggeplads.

Hun havde faktisk aldrig været i bådhuset.

Stedet tilhørte hendes tidligere chef, Sam Berger. Både før og efter hans lidet glørværdige afgang fra det svenske politikorps havde det været centrum for de skjulte dele af hans erindring. Måske hans sjæl.

Hvis det altså *var* her.

Det, hun gik hen mod på den nyslåede græsplæne, kunne sådan set dårligt kaldes et bådhus. Bådhus er beregnet til

at sejle både ind i gennem en åbning i gavlen, så de er i ly for vejr og vind. Her var der ingen mulighed for at sejle ind fra vandet, næppe heller nogen båd, kun en lang terrasse på pæle, der strakte sig ud over vandet som en langstrakt bådebro. Men et sælsomt lys trængte ud gennem den byggeplast, det meste af bygningen var dækket med.

Hun gik nærmere. Mørket faldt på. Lugten af brakvand blev stærkere. Men et rigtigt bådehus var bådehuset ikke.

Den lille trappe op til indgangen så helt nybygget ud. Under plasticdækket sad der et metalskilt med nogle indgraverede ord. Hende, der stadig mest følte sig som kriminalkommissær Desiré Rosenkvist, bøjede hovedet ned mod skiltet og forsøgte at tyde ordene gennem plasticen. Stod der virkelig »ApS Bådehuset Security?« Det lykkedes hende at modstå fristelsen til at rive plasticen til side og banke på døren i stedet for.

Den blev ikke lukket op. Der var ingen tegn på liv derinde, ingen som helst respons. Hun bankede igen. Det skælvende lysskær skælvede videre. Intet skete. Hun bankede hårdere, knyttede hånden og dundrede på døren. Og den gled op.

Byggestøv. Den umiskendelige lugt af nybyggeri. Nysavet træ. Men intet andet. Bortset fra noget, der lignede små ildfluer, som svirrede rundt i luften. Meget små. Støvkorn, måske.

Hun så et lille køkken, en køkkenniche, lige forude. Trådte et skridt til højre, ind i et større rum. To parallelle døre ovre til højre i den modsatte væg. En tydeligvis nyindkøbt sofa, surret hårdt ind i plastfolie, en ligeledes plastemballeret lænestol, et sofabord. En overbroderet whiteboardtavle. Vinduer ud mod vandet. Hun drejede om hjørnet til venstre, så vigen som et panorama bag en skydedør, der var én stor glasrude. Det var, som om hele vigen var synlig.

Men intet andet. Ikke et øje.

Hun gik forsigtigt hen mod skydedøren. Mod udsigten. Så hørte hun en lyd lige til venstre for sig. Inde fra væggen. Noget bevægede sig. En let, slæbende lyd, så en dump tone.

Hun frøs til is.

Da hun havde samlet sig, så hun, at der var en dør, uden håndtag, bare som et stykke væg indrammet af en smal, rektangulær sprække. Hun knappede instinktivt skulderhylsteret op og klemte neglene ind i sprækken. Da hun havde fået døren så meget op, at hun kunne få venstre hånds fingre ind, søgte den højre tjenestepistolen. Så slog hun døren op.

Det var et lille toilet, kun et par kvadratmeter stort, ikke bygget helt færdigt. Og der var ingen tvivl om, at hovedet var stukket temmelig langt ned i wc-kummen.

Hun sprang hen, greb fat i nakkehåret og trak i hovedet. Det fulgte med, modstræbende. Vandet drev af det. Det hostede.

Kroppen sank langsomt ned ved siden af wc'et. Inden hun nåede at møde blikket, sagde en halvkvalt stemme:

»Der er ingen bruser.«

Hun stirrede på det våde, tjavsede baghoved og udbrød helt spontant:

»For fanden, du har da en hel sø lige uden for døren.«

Manden fra toilettet drejede hovedet, uendelig langsomt. Så mødte han hendes blik og sagde:

»Det er faktisk en havbugt.«

I det øjeblik kriminalkommissær Desiré Rosenkvist så ham ind i øjnene, forvandlede hun til Deer. Det var langt fra nogen selvfølge. Det var over et halvt år siden, de var skiltes, under dramatiske omstændigheder. Ingen af dem havde forsøgt at kontakte den anden. Ikke desto mindre havde hun anet, at forvandlingen til Deer ville finde sted.

Frygtet? Nej, anet. Måske håbet.

På en eller anden måde lykkedes det altid Sam Berger at forvandle hende til den lidt mere afslappede person, som gik under navnet Deer.

»Det ser værre ud, end det er,« sagde han og forsøgte at hæve sig op fra toiletgulvet. Men hånden gled, så fortænderne i overmunden hamrede lige ned i wc-kummens porcelænskant.

* * *

Det var midt i august og vindstille. Skumringen var netop ved at være slut. De sad på den terrasselignende bådebro, der strakte sig ud over vandet. På bordet mellem dem stod to små glas.

Berger holdt et blodpletet håndklæde mod munden. Han fjernede det kun for indimellem at tage et nip Laphroaig og måske brumme et eller andet.

Ingen af dem kunne vist rigtig finde ud af, hvordan de skulle begynde. Deres blikke gled ud over det stille, kulsorte vand. På den anden side af vigen lyste et lille slots gyldengule facade op. En perlekæde af lamper udgik fra det, en bugtet lyssti, der spejlede sig i nattens stille, blanke vand. Til sidst sagde Deer:

»Kan jeg tro på, at det ser værre ud, end det er?«

Berger trak på skuldrene.

»Jeg har i det mindste et arbejde,« sagde han, tog en tår, skar en grimasse.

Deer nikkede:

»Jeg så whiteboardet. Forsikringssvindler, ikke?«

»Ikke kun,« sagde Berger.

»Ikke det?«

»Nej.«

»Hvad mere?«

»Privat efterforskning,« sagde Berger.

Hvor stift Deer end så ham ind i øjnene, kom der ikke mere. Hun sukke, så væk, famlede efter ord, der kunne slå bro over en kløft på otte måneder. Det blev til:

»Jeg vidste ikke, hvad der var blevet af dig, før jeg så dit navn i en retskendelse først på sommeren.«

Berger lavede en grimasse og trykkede håndklædet mod munden.

Da der ikke kom noget svar, fortsatte Deer:

»Det var en voldssag fra en villa i Spånga. Du havde tævet en handicappet mand.«

Berger lo kort og sagde:

»Emil Sundh var ikke handicappet. Det var ligesom hele pointen.«

»Jeg så, at du blev frikendt.«

»Mens han sidder i spjældet,« sagde Berger. »Forsikrings-
svindel kan også være regulær kriminalitet, Deer.«

»Men det var ikke derfor, han røg ind, vel?«

»Nej, det var nok mest, fordi han forsøgte at partere mig,«
sagde Berger.

Deer gøs. Så spurgte hun:

»Sam, helt ærligt, hvordan har du det?«

»Hvordan har du det selv?« svarede Berger hurtigt.

Deer smilede svagt. Det varede lidt, før hun svarede:

»Bedre og bedre.«

For første gang så Berger rigtigt på hende.

»Har det været slemt?« spurgte han.

»Egentlig ikke. Familien trives, Johnny knokler løs, Lykke
bliver bedre og bedre til fodbold. Hvis ikke hun ryger ind i
en af de sædvanlige forhindringer, kan hun sikkert blive *rigtig*
god.«

»Hvad med dig selv?«

»Bedre,« sagde Deer. »Hele tiden lidt bedre.«

Berger tav, betragtede hende, ventede. Tog en slurk
Laphroaig.

»Jeg slog et menneske ihjel,« fortsatte Deer til sidst. »Jeg
døjede med mareridt, søvnløshed, panikanfald.«

Berger rystede stille på hovedet.

»Det anede jeg ikke,« sagde han.

»Jeg fik god hjælp,« sagde Deer og nippede til whiskyen.

Berger gjorde ligeså og tav igen.

»Derfor spørger jeg igen,« fortsatte Deer efter en tid.
»Hvordan har du det?«

Berger drejede hovedet, så ud over vandet. Så ingenting.
Sagde ingenting.

Tavsheden fik lov at sænke sig. Han tog en tår whisky mere.
Betragede håndklædet; han blødte tydeligvis stadig i munden.
Så blev han træt af det, lagde det fra sig og drak lidt mere.
Slyngede væsken rundt i mundhulen.

Forblev tavs.

Deer fik nok og sagde:

»Sam, du lå med hovedet nede i wc'et. Og jeg så det.«

»Ja, du var der jo unægtelig ...«

»Ikke det,« sagde Deer. »Jeg så det der forneden i hjørnet.«

Berger mødte hendes blik. Det, Deer så i hans øjne, var noget grænseløst. Et vakuum? En slumrende urkraft? En uendelig sorg? Hun vidste det ikke.

»I nederste højre hjørne af whiteboardtavlen,« uddybede hun. »Det er vel det, der er din private efterforskning?«

»Det vedkommer ikke andre end mig,« mumlede Berger.

»Det vedkommer dine venner. Også dem, du har ignoreret i otte måneder.«

»Nej. Det er min egen sag.«

»Tvillingerne og Molly?« sagde Deer.

Berger lo bistert. Der stænkede blod ud af hans sårede mund.

»Nok til at sænke en flodhest, ikke?« sagde han, tømte glasset, fyldte det.

»Flodhesten, der nægtede at bade,« sagde Deer.

De skålede. Drak.

»Du kan ikke køre en skide patruljevogn i beruset tilstand,« sagde Berger.

»Hvis der er noget, jeg *kan* køre i beruset tilstand, så er det en patruljevogn,« sagde Deer og tog en tår mere.

Berger lo dæmpet, hun fangede hans blik.

»Men det er da rart at mærke, at du bekymrer dig om mig,« sagde hun.

Berger holdt op med at grine; det lød alligevel ikke som et grin. Sukkede dybt. Sagde:

»Du ved, at jeg bekymrer mig om dig. Du er den eneste i hele verden, jeg stoler hundred procent på.«

»Men det, jeg ser her, er jo den rene elendighed. Hvad fanden har du gang i, Sam?«

»De er væk, alle sammen. Fatter du ikke det, Deer? *Alle* er væk.«

Tavsheden sænkede sig igen. Varede ved.

Deer så på Berger. Lænedede sig frem. Greb ham i armen.

»Sam, du er nødt til at forklare, hvad du mener. Jeg forstår det ikke.«

Hans hoved faldt forover. Hun så, hvordan han svandt ind, hvordan han blev tappet for livskraft. Og hun forstod. Hun vidste ikke rigtig, hvad det var, hun forstod, men hun forstod det med en selvlvsende klarhed.

»Dine tvillinger,« sagde hun. »Marcus og Oscar boede hos dig.«

»I elleve dage ...«

»Hvad skete der?«

»Freja fik arbejde langt væk herfra,« sagde Berger. »Hun valgte den hårde kurs. Forældremyndigheden havde jeg allerede frasagt mig for flere år siden. Hvis jeg er heldig, kan jeg være sammen med dem hver anden weekend.«

»Og vil du gerne have det anderledes, Sam?«

Berger slog ud med hånden, som for at vise alle sin verdens mangler.

»Måske senere,« sagde han. »Jeg skal først have styr på det her.«

»Bådehuset Security, eller hvad?« sagde Deer.

»Snarere livet ...«

»Det er altså Molly,« sagde Deer og holdt hans blik fast.

»Hvad?« udbrød Berger.

»Det er altså Molly, der er din 'private efterforskning', eller hvad?«

Berger rystede langsomt på hovedet. Så sagde han:

»Nej, Deer. Det vil jeg ikke ind på. Sorry.«

»For otte måneder siden ventede Molly Blom et barn, som sandsynligvis var dit. Hvad skete der?«

»Hørte du ikke, hvad jeg sagde? Jeg vil ikke tale om det.«

Deer så på Berger. Så sagde hun:

»Du har brug for hjælp. Ligesom jeg fik hjælp.«

Tavshed igen. Et kort susen gennem aspeløvet, som om nogen fra en anden tid ville ind.

Berger skar ansigt og sagde:

»Det var her alt sammen. Tvillingerne, Molly, det ufødte barn. Et kort øjeblik var de her. Som i en drøm. Så vågnede jeg.«

Deer nikkede.

»Og nu er her ikke længere noget,« sagde hun.

»Jo,« sagde Berger. »En række forsikringsvindelsager.«

»Må jeg bare spørge, om du ikke godt selv kan se, at du har brug for hjælp?«

Han rettede blikket op mod hende. Det var rent, klart.

»Jeg kan ikke klare abstraktioner,« sagde han. »Hjælp?«

»Det er ikke nogen abstraktion,« sagde Deer og tog et visitkort frem. »Men særdeles konkret. Rita Ohlén hedder hun. Hun hjalp mig ud af lortet. Jeg tror, hun ville passe dig, Sam. Et *no bullshit*-menneske. Ring til hende, sondér terrænet, mere beder jeg dig ikke om. Men du kan ikke fortsætte sådan her.«

Berger tog visitkortet, læste det, lagde det foran sig på bordet og nikkede.

»Jeg lover ikke noget,« sagde han.

Månen krøb frem bag skyerne og oplyste den lille vig. En krusning i vandoverfladen et stykke ude drev tættere på bådehuset. Da vindpustet nåede bådebroen, fik det visitkortet på bordet til at lette. Bergers hånd skød ud og fangede det i flugten.

»Bravo!« udbrød Deer spontant.

»Jeg tror, det var efteråret, der kom,« sagde Berger og stoppede visitkortet i lommen.

Deres blikke mødtes. Det var Deers tur til at fylde glassene.

»Okay,« sagde hun og hævede sit. »Måske ser det værre ud, end det er. Men snak med Rita. Det er umagen værd.«

»Skal du virkelig have mere at drikke?« sagde Berger.